

вагітності строком не більше 12 тижнів [2]. У випадках, встановлених законодавством, штучне переривання вагітності може бути проведене при вагітності від дванадцяти до двадцяти двох тижнів. Перелік обставин, що дозволяють переривання вагітності після 12 тижнів вагітності, встановлюється законодавством». А от те чи повинна дружина у шлюбі сповіщати чоловіка про те, що вона буде робити аборт або те ж, в який період дружина повинна сповістити про уже зроблений аборт ніде не сказано. Такі моменти є дуже важливими у врегулюванні шлюбних відносин і їх упущення, яке є у сімейному законодавстві України, не є коректним, адже питання стосовно врегулювання майнових відносин у шлюбі врегулюванні досить детально [5, с.153].

Я погоджуюся з думкою науковців про те, що відносини стосовно реалізації права на материнство і права на батьківство носять дуже особистісний та інтимний характер, і здебільшого вони керуються нормами моралі, а право лише забезпечує законні варіанти поведінки. Проте на мою думку, врегулювання цих відносин є можливим. Наприклад, можна було б опрацювати практику вирішення справ, предметом суперечки яких було перепона реалізації права на материнство або батьківство. І ті рішення, які зустрічаються найчастіше, затвердити на законодавчому рівні для усунення суперечок стосовно того чи зобов'язана дружина народжувати дитину у шлюбі за наполяганням чоловіка, як повинні вирішуватися питання, які виникають у зв'язку з бажанням дружини чи чоловіка у перериванні вагітності штучним способом.

*Мазур Тетяна Олександрівна,
студентка 2 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Завальнюк С.В.*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЩОДО ОПІКИ ТА ПІКЛУВАННЯ

Опіка являється комплексним інститутом, так як, регламентується Сімейним кодексом України (далі – СК України) у главі 19 та Цивільним кодексом України (далі – ЦК України) у главі 6. У зв'язку з цим, коли застосовуємо норми цивільного та сімейного законодавства, що регулюють відносини щодо опіки, виникають певні колізії. А деякі питання, пов'язані з встановленням, здійсненням та припиненням опіки, залишаються невирішеними, що породжує певні труднощі при застосуванні опіки на практиці [1]. Особливості опіки були предметом досліджень деяких науковців. Так, за радянським цивільним правом окремі аспекти опіки вивчалися А. Пергамент [2]. Однак, незважаючи на на-

явність досліджень у цій сфері, інститут опіки не можна вважати достатньо вивченим, оскільки науковці розглядали опіку разом із піклуванням, що не дозволяло повною мірою виявити специфіку кожного з цих інститутів.

Органи місцевого самоврядування виконують функції опіки та піклування, керуючись Конституцією України, ЦК України, СК України, ЗУ «Про охорону дитинства» та ін. нормативно – правовими актами.

У компетенцію фахівців органів опіки і піклування включені наступні напрями діяльності по охороні прав дітей: виявлення, пристрій та контроль за умовами життя дітей – сиріт, що залишалися без піклування батьків, підготовка матеріалів і участь в судових засіданнях; організація роботи з громадянами, що бажають стати опікунами, піклувальниками, прийомними батьками або усиновлювачами; попередній розгляд суперечок, пов'язаних з вихованням дітей; підготовка попередніх дозволів на угоди з їх майном, а також контроль за охороною їх майнових прав і т.д.

Фахівців для органів опіки та піклування практично не готує жоден ВНЗ України. Як правило, вони проходять короткострокові курси підвищення кваліфікації, на яких знайомляться з нормативно – правовою базою, розбирають найбільш складні випадки з практики. Але, цього недостатньо для вирішення кадрової проблеми.

Аналізуючи сучасний стан організації діяльності органу місцевого самоврядування щодо опіки та піклування можна простежити такі проблеми:

- недостатнє кадрове забезпечення;
- невисокий рівень професіоналізму фахівців;
- мінімум (іноді відсутність) методичних рекомендацій по організації захисту прав дітей;
- відсутність освітніх установ, які готують таких фахівців;
- відсутність в муніципалітетах засобів на підвищення їх кваліфікації;
- недостатній рівень матеріально – технічного забезпечення;
- відсутність єдиної нормативної бази по здійсненню діяльності по опіці і піклуванню, порядку міжмуніципальної і міжвідомчої взаємодії, контролю за дотриманням законними представниками дітей їх прав і інтересів;
- дуже низький об'єм виплат на утримання підопічних.

У чинному законодавстві відсутні правові підстави для організації профілактичної роботи з сім'ями, де діти знаходяться в складній життєвій ситуації. Це робить неможливим раннє втручання в такі сім'ї з боку органу опіки і піклування для надання своєчасної допомоги і не надання змоги вилучати дітей та позбавляти або обмежувати батьків батьківських прав.

Я б запропонувала наступні способи вирішення цих проблем.

Збільшити щомісячну грошову виплату опікунам до величини прожиткового мінімуму; дозволити отримувати опікунові інші соціальні виплати, наприклад, посібник з безробіття; встановити певну кількість годин в день для опікуна, щоб він міг знайти собі роботу і офіційно працевлаштуватися, а опіку зарахувати як роботу за сумісництвом; забезпечити опікуна різними пільгами по соціальному забезпеченню (безкоштовний проїзд, забезпечення безкоштовними ліками, і т.д.); відкриття державних організацій, у яких працюють фахівці з високим рівнем кваліфікації; допомога у забезпеченні матеріально – технічній базі цих організацій зі сторони держави; давати можливість людям, які перебувають у дуже скрутному економічному стані, отримувати місце роботи. І у результаті чого, покращувати своє становище та мати змогу забезпечити усім необхідним своїх дітей (як приклад).

Отже, розглянувши актуальні проблеми діяльності органів опіки та піклування, можна дійти висновку, що все це можна подолати. Але необхідна допомога зі сторони держави, яка в змозі покращити стан органів місцевого самоврядування. Оснащення всім необхідним для них. Адже гарна освітня база є гарантом відповідального ставлення і з дотриманням правової здатності, вирішувати всі питання, які будуть зустрічатись на практиці у кваліфікованих фахівцях цієї справи. Є надія, що українське законодавство буде з більшою уважністю ставитися до родин, в яких може зіпсуватись подальше життя дитини, та вчасно реагувати на прохання громадян, що є опікунами чи піклувальниками.

Література:

1. Основи соціальної роботи: Підручник/отв.ред.П.Д. Павленок. – 2-е изд., испр. і доп. – М. : ИНФРА – М, 2001. – 394 с.
2. Пергамент А.И. Опека и попечительство. – М. : Юрид. лит., 1966. – 161 с.

*Маркович Тетяна Іванівна,
студентка 2-го курсу Інституту кримінальної юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., професор Калітенко О.М.*

ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПРО НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ВИЇЗД ДИТИНИ ЗА МЕЖІ УКРАЇНИ

Дитина, враховуючи її вік, фізичний і психологічний розвиток, є найменш захищеним суб'єктом сімейних правовідносин. Як свідчить практика, досить важливим на сьогоднішній день є питання захисту прав та інтересів дитини, яка не має можливості виїхати за кордон без згоди батьків, бо одного з них. Нена-